

Ježíš mu řekl:
„Já jsem ta Cesta, Pravda
i Život. Nikdo nepřichází
k Otci než skrze mne.
Jan 14:6

Sborové noviny

12/2014

Pravidelný měsíčník
sboru Apoštolské církve v Karvině

úvodník

napsali

modlitby

narozeniny

oznámení

OD SMUTKU K RADOSTI

úvodník

*I vy máte nyní zármutek. Uvidím vás však opět a vaše srdce se **zaraduje** a vaši **radost** vám nikdo nevezme. Jan 16:22*

Milí bratři a milé sestry, evangelium je dobrá zpráva a tak už samotné porozumění zvěsti o záchraně skrze oběť Pána Ježíše Krista nás musí naplňovat radostí. Jistě si pamatujete chvíle, kdy jste se setkali s Bohem a prožili odpuštění hříchu. Stručně vyjádřeno - vděčnost a radost. Život jde dál a naše chození s Pánem není vždy snadné. Někdo může mít pocit ne-

dokonalosti a jiný zase čelí nečekaným těžkostem.

Počáteční radost se vytrácí a my si uvědomujeme, že ještě nejsme v nebi, ale na zemi. Své zápasy vedeme s modlitbou na rtech.

Pán Ježíš připravoval učedníky na svůj odchod k Otci. Ve chvíli, kdy to činil, si všímá jejich smutku. Plně jeho slovům nerozuměli, ale Kristus je přesto povzbuzuje k radosti *Jan 16,22*. Po svém vzkříšení se jim zjevuje a oni se - radují. *Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. Jan 20:20*. Nehemjáš při obnově bohoslužeb v Jeruzalémě pronáší slavnou větu - *Netrapte se, protože radost z Hospodina bude vaší silou. Nehemjáš 8:10*. V radosti od Pána nacházíme osvěžení a posilu.

Už jste se někdy přistihli, jak se litujete? Nedaří se, život se vyvíjí jiným směrem, než čekáme. Říkáme si: „Jsem chudáček. Tolik nespravedlnosti zakouším.“ Lidé v takových chvílích života hledají ty, kteří jim budou projevovat soucit. Jinými slovy - chtějí foukat na bolínko. Přináší to útěchu. V tomto období člověk nečiní zrovna moudrá rozhodnutí. Izraelci na poušti se také začali litovat a hned se chtěli vracet do egyptského otroctví. Jaké jsou následky naší sebelítosti? Výčitky, narušené vztahy, pocit osamocení a nepochopení. I křesťanům se soucit může líbit, ale dávejme si pozor na rady a rozhodnutí ve chvílích našeho oslabení.

Křesťané mají důvod se radovat. Jak píše v úvodu. Byli jsme vykoupeni a to je důvod k radosti. Písmo říká: *Ač jste ho neviděli, milujete ho; ač ho ani nyní nevidíte, přec v něho věříte a jásáte nevýslovnou, vznešenou radostí. 1 Petr. 1:8*. Ti, kdo nejsou zachráněni Kristovou obětí, by měli nad sebou plakat. *Jakub 4:8-9*.

Vzepři se sebelítosti. Prolité slzy nad našimi neúspěchy a prohrami nám nepomohou. Vzepři se tomuto myšlení. O co vlastně při sebelítosti jde?

a) Je to projev nevěry. Spoléháme na sebe nebo na druhé lidi. Ne na Hospodina. *Toto praví Hospodin: Prokletý je muž, který spoléhá na člověka, tělo pokládá za svou sílu a jeho srdce se odvrací od Hospodina. Bude jako jalovec v pustině, neuvidí, když přijde dobro, usídí se na vyprahlých místech v pustině, v solné, neobydlené zemi. Jeremjáš 17:5-6*. Takový člověk zakouší nepožehnání.

b) Sebelítostí dáváme na první místo sebe a ne Pána. Máme milovat Hospodina Boha svého z celého

svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly. *Marek 12:30*. Sebelítostí vyjadřujeme lásku k sobě. „Vždyť jde na prvním místě o mě“. Sebelítost nám nepomůže.

Josef - syn Jákoba. I přes těžké etapy života nemohu najít v životě Josefa pláč nad sebou. Žádný náznak sebelítosti. Josef byl vybrán k tomu, aby zachránil rodinu od hladu. Připomíná mi to náš úkol. My jsme byli také povoláni k záchraně druhých. Josef má v sedmnácti letech sen a ve třiceti se stává správcem Egypta. Dvanáct let prožívá život v odloučení od své rodiny, kultury, jazyka jako otrok. Ve vězení byl více než 2 roky. Líbil by se takový život někomu z nás? Přesto Bůh Josefovi žehná. **S Josefem však byl Hospodin, takže ho provázela zdar;** byl v domě svého egyptského pána. *Jeho pán viděl, že je s ním Hospodin a že všemu, co on činí, dopřává Hospodin zdaru. 1. Moj. 39:2-3*. Nevidíme u něj hořkost ani sebelítost. Josef se spoléhal na Hospodina. *„Ne já, ale Bůh dá faraónovi uspokojivou odpověď.“ Genesis 41:16*. Josef dokázal s pomocí Boží sloužit svým bratrům, kteří mu způsobili příkoří. Jsou to oni, kdo propadají sebelítosti, ale Josef je povzbuzuje. *Avšak netrapte se teď a nevyčítejte si, že jste mě sem prodali, neboť mě před vámi vyslal Bůh pro zachování života. V zemi trvá po dva roky hlad a ještě pět let nebude orba ani žeň. Bůh mě poslal před vámi, aby zajistil vaše potomstvo na zemi a aby vás zachoval při životě pro veliké vysvobození. A tak jste mě sem neposlali vy, ale Bůh. Genesis 45:5-8*.

Apoštol Pavel se mohl litovat a naříkat nad svou minulostí, byl přece pronásledovatel církve. Důvody k lítosti by našel i ve svém křesťanském životě - útrapy vězení, bičování, hlad, únava atd. On však říká: *A proto neklesáme na mysl: i když navenek hyneme, vnitřně se den ze dne obnovujeme. 2.Kor.4:16*. *Máme proč se rmoutit, a přece se stále radujeme. 2.Kor.6:10*.

Boží děti nemají důvod cítit se méněcenně. *Hleďte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi. 1. Jan. 3:1*. Žije-li někdo dlouhodobě v sebelítosti, je čas se s ní rozejít. Hledejme radost u Pána. *Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkáme, radujte se! Fil. 4:4*.

Přeji vám radostné dny a pokojný čas vánoční.

Lumír Folvarčný

Sestry v triku, takový byl název letošní konference pro ženy pořádané apoštolskou církví, která se konala už po druhé v Malenovicích. Přesto, že podzim je pro mě časově náročný

a úbytek světla jako by mě okrádal o fyzickou energii, vím, že musím někde načerpat. Konference pro ženy je tím pravým místem. Sice na spánek není moc času - my ženy si rády vykládáme, ale duchovně i duševně jsem načerpala. Po příjezdu a zaregistrování se, nás čekalo milé překvapení - každá účastnice dostala kromě lodní vstupenky v podobě náramku také triko v modré nebo bílé barvě, abychom mohli společně vyplout za dobrodružstvím. Všechna témata se nesla v námořnickém stylu a pronikala hluboko do našich srdcí. První téma mělo název „Zázraky na hlubině“. Mě osobně se tohle téma hodně dotýkalo. A jak sám název říká, zázraky nejvíce pocítujeme tehdy, když vyjedeme ze svého bezpečného přístavu, z té známé mělčiny, a pustíme se na širé moře, na hloubku, kde nám nezbyvá nic jiného, než jen spoléhat na Pána. Olinka Moldanová popisovala, jak máme rádi ty své zajeté koleje a někdy ani možná nechceme slyšet, kam nás Pán volá. Hlubina znamená nebezpečí, ale s Pánem, kapitánem naší lodi, se nemusíme bát, ani když přijde bouře a s naší lodí to háže na všechny strany. Pro někoho může být hlubinou nová služba, misie, životní rozhodnutí. Mě osobně to povzbudilo. A neuběhl ani týden a já měla v práci před sebou nové rozhodnutí, které by znamenalo pustit se do něčeho nového, neznámého. Příkladem nám mohou být příběhy z bible, např. příběh Petra, který poslechně Ježíše, vyjede na hlubinu, rozhodí síť a odměnou mu je velký úlovek.

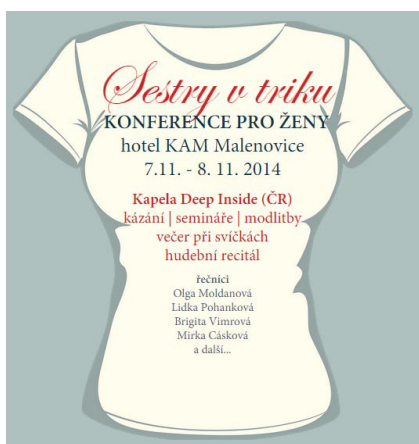
Dalším tématem byla „Kotva - symbol bezpečí a naděje“, toto téma měla Brigita Vimrová. Kotvou v našem křesťanském životě je evangelium - dobrá zpráva. Líbilo se mi, jak rozlišila, co je náboženství. Jádrem náboženství jsou rady. Evangelium je zpráva, která přináší radost. Přináší radost a bezpečí, i když přichází bouře do našich životů.

Lída Pohanková měla téma „Vítr v plachtách“, připodobněn Duchu svatému. A Mirka Cášková měla téma „Vidět za obzor“. Konečný cíl - nebeské království. Tato vize nám pomáhá překonat se a dělat vše pro to, abychom doplnili i přes životní překážky.

Martin Moldan nás na závěr povzbudil slovem s názvem „Setkání s piráty“. Mluvil o tom, jak se bránit tzv. pirátům - těm, kteří nám chtějí škodit, a jak překonat těžkosti v životě. Mluvil také o konfliktech a o tom, abychom nezahořkli a stále se obnovovali, každý den. Snažme se mít vzájemně rádi i se svými nedostatky.

Konference však nebyla jen o duchovním nasycení, čas byl také pro chválu s vedením chválicí skupiny Deep Inside, a pro modlitby. A také byl čas na potěšení našich chuťových buněk - sestry z Havířova upekly velmi dobré a krásné námořnické dorty. Dalším velkým povzbuzením je pro mě potkat se se sestrami z celé naší republiky, některé vidím opravdu jen jednou za rok. Vzácné setkání bylo pro mě s jednou sestrou po asi 15 letech. A v neposlední řadě také musím říct, že jsem strávila fajn čas se sestrami z našeho sboru a byla možnost lépe se poznat.

Lucie Gembická

Poslechněte si záznam z konference pro ženy „Sestry v triku“, která se v listopadu 2014 uskutečnila v hotelu KAM v Malenovicích.

Olga Moldanová „ZÁZRAKY NA HLUBINĚ“

Brigita Vimrová „KOTVA - SYMBOL BEZPEČÍ A NADĚJE“

Lída Pohanková „VÍTR V PLACHTÁCH“

Mirka Cášková „VIDĚT ZA OBZOR“

Martin Moldan „SETKÁNÍ S PIRÁTY“

<http://apostolskacirkev.cz/category/56-konference-sestry-v-triku-2014>

Tak by se dalo nazvat společenství lidí, kteří se v pátek 14. listopadu 2014 vydali na cestu do Domašova nad Bystricí. Někteří cestovali jen dvě hodiny, jiní však strávili ve vlaku či autě i více než čtyři hodiny. Kolem osmé večer už bylo na skautské základně kolem 25 lidí. Muži, ženy, starší, mladší, z různých sborů, prostě každý jiný. Společně měli to, že jsou nezadaní a že jsou křesťané.

V pátek večer sloužil Lumír Folvarčný Slovem o tom, jak si udržet psychické zdraví. O tomto Slově jsme se v sobotu před obědem sdíleli v menších skupinkách, kde jsme také mluvili o našich plánech do budoucnosti. Sobotní odpoledne jsme strávili z velké části venku, prošli jsme naučnou stezku v Moravském Berouně, a přestože podle předpovědi mělo pršet, nás déšť nezastihl. Večer pak proběhl seminář o dávání, který vedli hosté Lída a Tomáš Pohanekovi. Ti, kteří nebyli po celém dni unavení, si ještě stihli zahrát společenské hry nebo si prostě jen popovídat u kávy či čaje.

V neděli dopoledne za námi přijel biskup Martin Moldan, který také během bohoslužby sloužil Slovem a vedl jednu ze tří skupinek, ve kterých jsme se sdíleli o tom, za co se nejdéle modlíme a jestli opravdu toužíme po tom, za co se modlíme, nebo jestli v nás není „zpátečka“, která způsobuje, že se modlíme za něco, co vlastně celým srdcem nechceme, nebo se toho obáváme. Po obědě se za mírného deš-

tě konala vesnická hra a po večeři následoval opět povídací a herní večer.

Kdo vydržel až do pondělí, slyšel ještě Slovo Františka Fleka a zúčastnil se závěrečné diskuze o celé akci. Víkend pro nezadané byl skvělou příležitostí poznat nové lidi z celé republiky, mít s nimi obecnost, ale také stát sám za sebe před Bohem, zastavit se v pracovním koloběhu a uprostřed přírody načerpat sílu do dalších dní.

Podle ohlasů účastníků se většina těší na další setkání na jaře a shodneme se na tom, že děkujeme organizátorům za uspořádání výborné akce.

Důchodcovské okénko

napsali

Zpěv skřivana

Jak hrozný svět, říkával kmet,
když na lavičku v parku sed.

Už starý byl a lásku skryl, teď v srdci měl jen jed.
Tak stařík ten jedový co býval jak led ledový,
zapomněl už na lásku, jen zlobu kolem rozdával,
když na lavičce sedával.

Až jednou zaslechl skřivana, co trylkoval si od rána.
Ztišil se a poslouchal.

Ten krásný zpěv pomalu vytlačil ze srdce hněv.
Zas na lavičce seděl kmet, už nenadával, chválil svět
a skřivan na jeho hůl si sed a zpěvem krásným už od rána,
přivedl starce k lásce zpět.

Boží molekula vložená do lidského bytí je naší součástí již od stvoření.

Je v nás, abychom se mohli vrátit k podstatě všeho. Každý z nás dostal ten překrásný dar. Každý si může vybrat život nebo zmar.

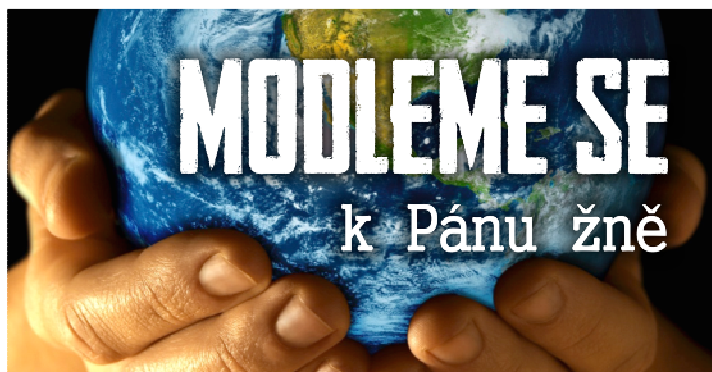
List Judův 1:20-21

Ale vy, milovaní, budujte svůj život na přesvaté víře, modlete se v Duchu svatém, uchovejte se v lásce Boží a očekávejte milosrdenství našeho Pána Ježíše Krista k věčnému životu.

Kudrnová Helena

1. Pronásledování křesťané v Tádžikistánu

Zákon křesťanům nedovoluje se svobodně scházet. Všechny církve musí být registrovány, jsou neustále pod kontrolou a členové mohou být kdykoli vyslýcháni. Každá neregistrovaná křesťanská aktivita je tvrdě stíhána a pokutována. Komunismus sice skončil, ale jeho dědictví přetrvává. V Tádžikistánu je pouze 0,01% křesťanů. Není možné získat žádné biblické vzdělání a není povolen ani žádný kontakt s náboženskými skupinami.

Modleme se:

- aby podzemní církve i přes veškerý tlak rostla
- aby v zemi nastala svoboda náboženského vyznání
- aby Bůh podepřel všechny křesťany, obzvláště vedoucí
- kež povstanou noví modlitebníci, kteří skrze přímluvy a uctívání prolomí duchovní atmosféru v zemi
- za rodinu Thomase a Marcely, kteří zde slouží a pracují na překladu Bible do místního jazyka

2. Modlitby za uprchlíky v České republice

Uprchlíci v ČR

Modleme se:

- za šíření evangelia mezi cizinci v ČR
- za nové misionáře mezi cizinci v ČR
- aby je církve přijala mezi sebe
- za obrácení klíčových cizinců
- aby prostřednictvím církve získali naději v Kristu

3. Modlitby za rozvoj misie N. f. Nehemia

- aby N. f. Nehemia mohl rozvinout nové misijní projekty
- aby z ČR vyšlo nejméně 20 nových misionářů
- aby Bůh zjevoval konkrétní misijní místa
- za odvahu vykročit do cizích zemí
- za Boží oheň a zmocnění ke službě

Nadační fond Nehemia

Všem oslavencům
přejeme mnoho
Božího požehnání

20. 12. 2008 Pecha
Tomášek

1. 12. 1937 Gattnar
Otokar

10. 12. 1945 Bílková
Maria

12. 12. 1964 Kozielová
Jana

17. 12. 1966 Rokoszová
Monika

22. 12. 1971 Folvarčná
Ilona

26. 12. 1972 Cinová
Šárka

26. 12. 1960 Kožina
Pavel

27. 12. 1984 Harakal
Petr

27. 12. 1959 Viola
Jan

30. 12. 1975 Toráčová
Marie

**Ať jsou veselí
a radují se z tebe všichni,
kteří tě hledají; ať říkají stále:
"Hospodin je velký"
ti, kdo milují tvou spásu.**

Žalmy 40:17

Jsem obyčejný smrtelník stojící oběma dvěma na zemi.

Tímto svým příběhem bych se chtěl s Vámi podělit o svém defektu v charakteru, o síle vítězství, o zázraku a o poučení na závěr. Nuže, pojďte naslouchat mému vyprávění.

Vyrůstal jsem v křesťanské rodině. Rodiče nebyli vlažnými křesťany, ale opravdovými následovníky Krista. Jakožto chlapec jsem byl vedený k tomu, že dobré znamená dobré a zlým je myšleno zlé. Zvidavost je však skrytá touha, která Vás dříve nebo později donutí se o těchto faktech přesvědčit.

V době svého dospívání jsem se snažil nedostatek adrenalinu v krvi navyšovat řadou adrenalinových aktivit. Mezi ně patřila i jízda „na černo“. Černí pasažéři jsou vždy mezi námi, jenom je nedokážeme identifikovat. K identifikaci přichází až při samotné konfrontaci se zákonem.

Začalo to poměrně pozvolna. Můj patrně menší vzrůst, mi dopřával konstantní zařazení v dětské kategorii i přesto, že jsem již dítě nebyl. I po dosažení plnoletosti jen málokterý řidič anebo pokladní mne dokázali klasifikovat mezi dospělé. V případě svých finančních investic jsem to pokládal za lichotku. Neměl jsem problém se ještě víc příkrčit a oholit si i těch pět „pérek“ na bradě. Nepokládal jsem své nečestné počínání za okrádání státu, soukromého činitele. V tomto jednání jsem si liboval a nestyděl jsem se mu dělat patřičnou reklamu mezi vrstevníky. Choval jsem se stejně jako Jánošík, v domnění, že bohatým беру a chudý jsem já. Tato zábava se mi na tolik líbila, že mi zdomácněla jízda „na černo“. V podstatě, když to řeknu jednoduše, cítil jsem se „blbě“, když jsem si kupoval jízdenku na MHD. Věděl jsem přesně kde stát a kam se přesunout, když se ukáže revizor. Výjimečně se mi stalo, že jsem byl odchycen za to, že jsem u sebe neměl lístek. Po tomto incidentu jsem se však ihned uklidnil tím, že moje aktuální míra úspor na vrub MHD značně převyšuje částku jednorázové pokuty.

Ráz cigánění se opakoval i v jiných sférách mého života. Kupříkladu v zimě ve frontě na vleky jsem neustále měl potřebu lhát, že mi opravdu není více než patnáct let. Takové slevy jsem hravě dokázal zařadit i pro své přátele. A na jednu lež jsem obvykle kumuloval lež další. Jako následovník Krista jsem si stále neuvědomoval míru přestupků v mém počínání. Žádná lekce nebyla natolik silná, aby se mi otevřel zrak, až do jednoho dne.

Boží mlýny melou pomalu, ale melou. To není staročeské zaříkadlo, ale tvrzení z praxe.

Jsem náruživým snowboardistou a mám velmi rád prostředí Slezských Beskyd, zvláště pak Řeku, která je takovým freeridovým Sionem. Sice si nepamatuji, co to bylo za den, ale pamatuji si na jisté detaily. Vcelku vydatně sněžilo a panenská příroda se okázale pyšnila půl metrem čerstvého prašanu. Bílé zlato, které se z nebe sypalo a nezaměnitelný pocit blaha při freeridingu umocňovalo téměř dokonale adrenalinový zážitek.

K adrenalinovému sportu jsem si rozhodl dopřát i další adrenalinovou zkušenost. Nebylo jí nic jiného, než Lež s velkým L. U okýnka jsem úmyslně nakupoval dětský lístek pro parťáka, který byl již čerstvě dospělý. Rozdělil jsem lístky skupině svých přátel a ledabyle uložil svou peněženku do náprsní kapsy v bundě. Vlekem nahoru se jede téměř deset minut, stoupání je příkré a kotva nepřijemně zařezává zadní partie těla. Ale ta krása, která na člověka čeká nahoře, ale především jízda ve volném terénu, rozhodně stojí za to. Osmdesát let starý bukový les budí respekt a autoritu, před kterou pokoruje své schopnosti leckterý freerider. Umění využívat krásy přírody k uspokojování svých potřeb nemusí být nutně sobeckou touhou, ale spíše potřebou souznění s tím, co je panenské, stvořitelské, Boží. Nejkrásnější na tom všem je to, že každá jízda je poprvé, žádná není stejná, žádná není jako ta na sjezdovce, kterou už někdo jel před vámi. Jakýkoliv rychlejší drift vytváří velká oblaka lehkého bílého zlata, které se rozletí všude kolem Vás a vytvoří atmosféru jedinečnou pro každý nový okamžik, postupně uvolňující ve vás pocit absolutní svobody. Osvobozovací proces se pomalu blížil. Po třetí jízdě jsem zjistil velmi nepřijemnou skutečnost. Nedůsledného uzavření zipu využila právě peněženka, která se stejně tak, jako i já, rozhodla pro-

zkoumávat volný terén.

Nejsem z těch, kteří nosí občanku a řidičák v peněženke, ani obvykle nemívám nějakou větší hotovost, ale ten den jsem „bohudík“ měl. V přihrádce pro bankovky se válelo potřebných šest tisíc korun. Hned vedle nich si spokojeně hověly platební karty. Pro mne to byly existenční „prachy“.

Zalarmoval jsem své přátele, se kterými jsem si do té doby užíval pohodíčky, a aktivně jsme spustili pátrání po ztraceném předmětu. Ale ono se to řekne hledat maskáčovou peněženku v lese. Určitě namítnete, vždyť bylo hodně sněhu, tak na bílém je všechno vidět. Ano, ale šlo o minuty, ono totiž ke všemu pěkně chumelilo. A největší „radostí“ bylo to, že jsem absolutně nevěděl, při které jízdě vypadla, nic jsem necítil, nic jsem nepozoroval a jen velmi, velmi těžko se dá zopakovat jízda ve volném terénu, protože každá je tou originální. Šlamastika. Jehla v kupce sena. Velmi obtížné jsem se pokoušel svým přátelům vysvětlit, kam mají jet a kde mají hledat. Všichni jsme hledali, pomalu sjížděli dolů a výsledek byl žalostný, nikdo nic nenašel, ničeho si nevšiml. Sněhu přibývalo a čas pro nalezení se přímou úměrou krátil. Na jaro.

Znovu jsme vyjeli vlekem na horu. Přirozenost člověka je boj brzy vzdávat, přestože se říká, že naděje umírá poslední. Tak nějak se to ve mně lámalo, bilo na dvě strany. Jedna říkala, že máme v pátrací akci pokračovat, druhá to už předem vzdala. Se schizofrenní náladou jsem poprosil všechny své parťáky znovu o důslednost v hledání, byť jsem se již začínal loučit se svým životem. Ale co se sevřením v hřichu? Sjížděl jsem sám dolů a pomalu se snažil hledat lemování jedné ze svých předchozích freeridových stop. Uhýbal jsem jednomu buku za druhým, jako tupé zvíře. Rukavice zaryté v dlaních věstily vztek, zlobu a zoufalství. Bezradný a zklamaný sám v sobě jsem zastavil a začal účtovat. Účtovat přímo se Stvořitelem. Když jsem tam před ním tak v plné polní poklekl, náhle jsem si připadal nahý a ubohý člověk. Věděl jsem, že teď nejde o moji peněženku, ale Duch Svatý mi v plném světle a záři sněhových vloček ukázal, že jde o mé nečestné a nepoctivé srdce. Klíčový problém odhalen, našel jsem to podstatné. Byl to osvobozující proces. Slzy se mi začaly kutálet po tvářích, takové moravské pokání.

Ta Jeho láska mi z mého kurníku udělala svatyni. Věděl jsem, že jestli peněženku najdu, tak to bude pro mne jednou pro vždy znamením, připomínka, že s podvody je konec. V tuto chvíli mi moc ani nezáleželo na čase, jak dlouho se tam budu před Tvůrcem světa lkát a zpovídat, musel jsem úplně vše vydat Jemu pod kříž. Stopy, které jsem následoval z předchozí jízdy, se ztratily, byly už zasypané sněhem. Sjížděl jsem dolů a myslel na sílu a význam toho okamžiku, když tu náhle jsem zastavil. Rozhlíží se kolem sebe a přibližně patnáct metrů ode mne jsem viděl takovou tmavou tečku, flíček na sněhu. Přijedu blíž a nebyl to kousek pně, co jsem zhlédl, ale rožek mojí peněženky. Jenom malý rožek zůstal trčet, zbytek už byl pod sněhovou peřinou. Jedním slovem ZÁZRAK. Nechápal jsem...děkoval jsem Pánu Ježíši za jeho nadpřirozené cesty, které ten den pro mne naplánoval, abych skončil se svojí neřestí - hříchem. Blažený pocit zalil mou duši.

Ihned jsem sjel k přátelům pod vlekem, kteří na mne delší dobu netrpělivě čekali, v možných obavách, že se mi něco mohlo přihodit. A taky že se přihodilo. Hledání ukončeno. Musel jsem se před nimi rozhovořit, pěkně po pořádku vykládaje karty na stůl, jednu za druhou. Nyní i moji přátelé poznali, kde byl zkopaný pes. A aby nezůstalo jen u řečí, tak jsem se šel rovnou k pokladně přiznat a vrátit částku, o kterou jsem majitele vleku ošidil, která mi nepatřila. Paní u kasy se tvářila, jako by se ještě nikdy s takovým počínáním kupodivu nesetkala.

Dnes vím, že jsem musel něco méně důležitého ztratit, abych objevil to podstatné.

Kéž je moje svědectví i pro Vás důkazem o Ježíšově bezmezné lásce, o Jeho vůli činit zázraky v našich životech, o odpuštění tíhy vin a napřímení charakteru k Jeho obrazu. Neplatíš taky zbytečně vysokou daň?

D.Č.

Nedávno jsem přijal pozvání popovídat na jednom dorostu o misijní cestě, které jsem se zúčastnil. Celý týden jsem si připravoval prezentaci s fotkami. V sobotu jsme s několika kamarády dorazili na místo. Místní obvykle mívají k dispozici dokonce několik dataprojektorů, ale zjistili jsme, že se zrovna všechny používají jinde, a asi budu muset mluvit bez prezentace, se kterou jsem měl tolik práce! Jelikož jsem byl už tak docela nervózní, protože jsem některé věci řešil na poslední chvíli, byl jsem z toho trochu vyřízený. Celkem jsem zpanikařil, volal známým, jestli by nějak nemohli sehnat dataprojektor... Potom jsem si vzpomněl na situaci, kdy byl Ježíš se svými učedníky na lodi během bouře. Uvědomil jsem si, že se uvnitř cítím jako „při bouři“, a mám možnost poprosit o pomoc svého Otce v nebesích. A tak jsem to udělal, krátce jsem se modlil. Netrvalo dlouho, a někdo z místních se objevil s dataprojektorem!!! Díky Bohu jsem mohl použít připravenou prezentaci, a zvládl jsem to nakonec skoro bez nervozity! Když o tom dneska píšu, znovu nad tím přemýšlím... Příběh o utišení bouře si můžete přečíst v Bibli, v 8. kapitole evangelia podle Lukáše, od 22. verše.

Nat

Zázraky se dějí i dnes

Také v mém životě se potvrdilo, že Bůh i dnes dělá zázraky, že je stále stejný a i dnes nám chce pomoci a chce pro nás jen to nejlepší. Zázraků jsem zažil více, ale zmíním se o jednom, jak mě Pán uzdravil. Často slyšíme o lidech, jak byli uzdraveni z těžkých nemocí, já, díky Pánu, nic takového neměl. Asi každý si prošel nějakou chřipkou, virózou a podobně. Jednou k večeru jsem se začínal cítit nějak divně a už mi bylo víc než jasné, že si asi nějakou dobu poležím v posteli, ale zrovna se mi to vůbec nehodilo, nechtěl jsem být doma a tak jsem prosil Pána, aby mě uzdravil. Neměl jsem ani moc víru, ale po modlitbě jsem s radostí zjistil, že mi již nic není. Chvála Pánu za to, že i dnes jedná, že mění můj život a že s Ním jde vše líp.

Jiří Ochodek

Měnit svět MODLITBOU v modlitebně AC Havířov

Prosím, udělej si čas, nikdy není pozdě...
Národy hynou bez Krista, lidé jsou pronásledováni,
trpí hlady, jsou v nebezpečí a Ty bys zůstal
v teple u televize?

Tvoje modlitba může změnit Tvé srdce
Tvoje modlitba může změnit Tvůj domov
Tvoje modlitba může změnit Tvé okolí
Tvoje modlitba může změnit svět

Na závěr ochutnávka jídel mezinárodní kuchyně...

Poslechněte si záznam ze semináře s pastorem Ulfem Strohbehnem.

ZÁKLADY KŘESŤANSKÉ MISIJNÍ PRÁCE

21.-22.11.2014 proběhl seminář v modlitebně AC Havířov:

<http://www.achavirov.cz/?p=7538>

adresa: Apoštolská církev, Sborové noviny,
Za Panelárnou 2481/2, 735 06 Karviná 6
tel.: +420 596 318 745
e-mail: ackarvina@volny.cz
web: www.ackarvina.cz
BS: 105 101 764 / 0300

Pravidelný měsíčník sboru Apoštolské církve v Karvině.
SBN vychází pro potřebu AC v Karvině a jsou distribuovány zdarma.

číslo 12, ročník 21

Jakékoliv příspěvky vždy vítáme! Články, recenze, slovo povzbuzení, svědectví a jiné můžete předávat osobně v kanceláři sboru anebo zasílat na uvedené adresy. Na schválení vyučujících příspěvků mají vyhrazené právo starší sboru a pastor. Uzávěrka příjmu příspěvků do dalšího čísla SBN: 23.12.2014